

Arrest

nr. 151 672 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN LOOY en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U woonde in het dorp Charqala, district Maydan Shar in de provincie Wardak.

Uw vader was commandant bij het leger. Samen met Massoed en zijn Noordelijke Alliantie nam hij deel aan gevechten tegen de taliban. Nadat hij in november 2001 hij door de taliban werd neergeschoten vluchtte u naar Groot-Brittannië, waar u op 24 januari 2002 asiel vroeg onder de naam A.H.. Uw aanvraag werd afgewezen, u werd opgepakt en op 25 september 2006 werd u gerepatrieerd. U verbleef hierop een twintigtal dagen in Afghanistan. In die periode kende u problemen met de taliban, die u omwille van uw verblijf in Groot-Brittannië beschouwden besloot u Afghanistan opnieuw te verlaten. Via Iran reisde u terug naar Groot-Brittannië, waar u op 13 juni 2007 aankwam.. U vroeg om een tweede asielaanvraag in te dienen, maar midden 2009 kreeg u te horen dat u geen nieuwe asielaanvraag kon

indienen omdat u eerder door de Britse autoriteiten gerepatrieerd werd. U verbleef hierop nog een drietal 3 jaren illegaal in Groot Brittannië. Vervolgens reisde u naar België, waar u op 21 mei 2012 aankwam en de volgende dag asiel vroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een document in verband met uw repatriëring van Groot-Brittannië naar Afghanistan in september 2006 neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of nog tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eenzijds kan geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. Zo beweerde u op het CGVS dat uw asielaanvraag ingediend bij de Britse asielinstanties gesteund was op dezelfde motieven als de motieven die u ter ondersteuning van uw aanvraag bij de Belgische asielinstanties aanhaalde (CGVS 5/9/2013 en 18/11/2014, p. 3). Na raadpleging van uw verklaringen afgelegd voor de Britse asielinstanties blijkt dit echter niet het geval te zijn. Volgens uw verklaringen afgelegd op het CGVS zou u Afghanistan immers verlaten hebben omdat u problemen kende met de taliban omdat uw vader samen met Massoud en de Noordelijke alliantie tegen de taliban had gevochten (CGVS 5/9/2013, p. 10 en 12; CGVS, 18/11/2014, p. 3, 11 en 12). Volgens uw verklaringen voor de Britse asielinstanties zou u Afghanistan echter hebben verlaten omdat u tweemaal, voor respectievelijk twee maanden en één week, door de taliban gedwongen werd om samen met hen te vechten tegen het Afghaanse leger en de Noordelijke Alliantie (Statement of Evidence Form , p. 2 en 3). Nergens uit uw verklaringen afgelegd voor de Britse kan worden afgeleid dat uw vader de oorzaak was van uw problemen in Afghanistan omdat hij, zoals u voorhield tijdens uw gehoor op het CGVS, samen met Massoud en de Noordelijke Alliantie tegen de taliban had gevochten (CGVS 5/9/2013, p. 10 en 11).

Hoewel tijdens uw tweede gehoor op het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat het cruciaal is om de waarheid te spreken en dat het noodzakelijk is om mee te werken om een correct zicht te geven op uw reële achtergrond en vluchtmotieven, hebt u dit nagelaten. Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen afgelegd voor de Britse asielinstanties volledig tegenstrijdig waren met uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties en u een extra kans kreeg aangeboden de waarheid te spreken, bleef u echter vasthouden aan uw bewering dat u voor beide asielinstanties dezelfde verklaringen hebt afgelegd en bleef u uw eerder afgelegde verklaringen voor de Britse asielinstanties ontkennen (CGVS 18/11/2014, p. 11 en 12).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het door u neergelegde document wijzigt hieraan niet. Dit document bevestigt enkel uw repatriëring, maar herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen echter niet.

De informatie waarover het CGVS beschikt is aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. U bent een gezonde, jonge en volwassen man. U spreekt Pashtou, u kunt lezen en schrijven en spreekt vlot Engels. Verder beschikt u over een sociaal en financieel netwerk in Kabul. Zo blijkt dat een van uw twee zussen, uw zus S., samen met haar echtgenoot in Kabul woont (CGVS, 18/11/2014, p. 8 en 9). U gaf aan dat de partner van uw zus een winkel heeft en zijn zaken heel goed gaan. U stelde eveneens dat uw zus en haar echtgenoot zeer welstellend zijn en over een groot huis/appartement beschikken (CGVS, 18/11/2014, p. 8 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer één keer per maand contact hebt met uw familie in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 9). Verder gaf u ook zelf aan dat u voor uw vertrek uit Afghanistan ongeveer één maal per jaar bij uw zus(sen) in Kabul op bezoek ging voor telkens ongeveer een week. Zo zou u ongeveer een achttal keer op deze manier een bezoek hebben gebracht aan uw zus(sen) in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u enigszins bekend bent met de stad Kabul. Er is echter een vermoeden dat u voor uw vertrek uit Afghanistan langere tijd in Kabul heeft verbleven. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers van 1986 tot 1992 in Kabul hebben verbleven (DVZ, vraag 9). Ook voor de Britse asieliinstanties verklaarde u tot 1996 in Kabul te hebben verbleven (Immigration Appellate Authority Act, p. 6). Op het gehoor op het CGVS bevestigde u enige tijd te hebben verbleven in Kabul, maar u zei niet echt meer te weten wanneer en/of voor hoe lang dit zou geweest zijn (CGVS, 18/11/2014, p.7 en 14). Uw twijfel lijkt gezien uw eerdere verklaringen op de DVZ en voor de Britse asieliinstanties niet oprecht.

Gevraagd naar de mogelijkheid om u in Kabul te vestigen verwees enkel u naar de veiligheidssituatie in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 10). Rekening houdend met wat eerder in de beslissing werd gesteld kan de veiligheidssituatie in Kabul niet als belemmering voor een eventuele hervestiging binnen uw land van herkomst worden weerhouden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker is formeel dat zijn redenen voor het ontvluchten van Afghanistan dezelfde zijn gebleven en hij begrijpt hoegenaamd niet waar het verhaal, bekomen van de Britse asieliinstanties, vandaan komt. Hij ziet niet in hoe hij de asieliinstanties hiervan kan overtuigen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker is formeel dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is voor hem dat hij niet langer in zijn land van herkomst kan blijven. Aan het vluchtrelaas en de redenen voor het verlaten van zijn land wordt echter in het geheel geen aandacht geschonken, zodat hij op heden wordt blootgesteld aan een reëel risico voor zijn fysieke integriteit of zelfs zijn leven, aldus verzoeker.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsverplichting.

Verzoeker is formeel dat het door hem vertelde relaas strookt met de waarheid.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker is van oordeel dat de huidige situatie in Afghanistan voor hem allerm minst veilig is en dat verzoeker een eventuele terugkeer naar zijn land, gelet op de bovenvermelde redenen, doch ook omwille van objectieve redenen van interne onveiligheid, zal moeten bekopen met de dood.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst perfect kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestingsalternatief zou kunnen beschikken.

De Commissaris-generaal alludeert hier op het gegeven dat een van de zussen van verzoeker samen met haar echtgenoot in Kabul woont.

Hierbij wordt echter geen rekening gehouden met de familiale realiteit van verzoeker en de implicaties van zijn eventuele verblijf bij zijn familie.

Verzoeker sprak met zijn zuster, doch de familiale band die er tussen beiden bestaat, kan geen afbreuk doen aan de problemen waarmee verzoeker, in het bijzonder als man, te kampen heeft.

De zus van verzoeker is getrouwd met een andere man, die bovendien behoort tot een andere stam. Door haar huwelijk maakt de zuster van verzoeker deel uit van een andere familie en is zij relatief veilig.

Het spreekt voor zich dat dit voor verzoeker anders ligt en dat noch zijn zuster, noch haar echtgenoot ervoor staan te springen verzoeker in huis te nemen. Zij willen immers (uiteeraard) niet zelf in moeilijkheden raken door de problemen van verzoeker en kunnen hem hierin derhalve niet ondersteunen.

Verzoeker wenst eraan te herinneren dat hij in 2006 reeds naar Afghanistan werd gerepatriëerd. Het spreekt voor zich dat hij indien het voor hem mogelijk was geweest om daar te leven, uiteraard in zijn land van herkomst zou zijn verbleven. Het spreekt voor zich dat men niet vrijwillig kiest voor een leven in onzekerheid."

2.1.1.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit het dorp Charqala, district Maydan Shar in de provincie Wardak, hetgeen een onveilige regio betreft. Een verhuis naar Kabul is volgens hem allesbehalve evident en niet realistisch.

2.2. Stukken

Op 21 augustus 2015 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): het bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van zijn schoonbroer en zijn zus (stukken 3 en 4) en een brief van zijn schoonbroer en zus (stuk 5), telkens met een beëdigde vertaling.

Op 21 augustus 2015 brengt verweerder samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation" van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus "Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul" van 23 februari 2015 (bijlage 2), de COI Focus "Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers" van 2 maart 2015 (bijlage 3) en de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat hij afwijkende verklaringen aflegt in België en in het Verenigd Koninkrijk over zijn identiteit en zijn asielrelaas. In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoeker dat de redenen van zijn vluchtrelaas dezelfde zijn in België en in het Verenigd Koninkrijk en dat het door hem vertelde relaas strookt met de waarheid.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De nieuwe documenten die verzoeker samen met een aanvullende nota bijbracht (rechtsplegingsdossier, stuk 10) doen aan het voorgaande geen afbreuk. Nog daargelaten dat het enkel om kopieën gaat, tonen de bewijzen van inschrijving enkel aan dat zijn schoonbroer en zijn zus in Kabul in het bevolkingsregister zijn ingeschreven, doch zij staven geenszins het aangehaalde asielrelaas van verzoeker, noch doen zij afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. De brief van zijn schoonbroer en zus heeft een gesolliciteerd karakter en is hoe dan ook niet afkomstig van een objectieve bron.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering “IS in Khorasan” kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden

zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. U bent een gezonde, jonge en volwassen man. U spreekt Pashtou, u kunt lezen en schrijven en spreekt vlot Engels. Verder beschikt u over een sociaal en financieel netwerk in Kabul. Zo blijkt dat een van uw twee zussen, uw zus S., samen met haar echtgenoot in Kabul woont (CGVS, 18/11/2014, p. 8 en 9). U gaf aan dat de partner van uw zus een winkel heeft en zijn zaken heel goed gaan. U stelde eveneens dat uw zus en haar echtgenoot zeer welstellend zijn en over een groot huis/appartement beschikken (CGVS, 18/11/2014, p. 8 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer één keer per maand contact hebt met uw familie in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 9). Verder gaf u ook zelf aan dat u voor uw vertrek uit Afghanistan ongeveer één maal per jaar bij uw zus(sen) in Kabul op bezoek ging voor telkens ongeveer een week. Zo zou u ongeveer een achttal keer op deze manier een bezoek hebben gebracht aan uw zus(sen) in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u enigszins bekend bent met de stad Kabul. Er is echter een vermoeden dat u voor uw vertrek uit Afghanistan langere tijd in Kabul heeft verbleven. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers van 1986 tot 1992 in Kabul hebben verbleven (DVZ, vraag 9). Ook voor de Britse asielinstanties verklaarde u tot 1996 in Kabul te hebben verbleven (Immigration Appellate Authority Act, p. 6). Op het gehoor op het CGVS bevestigde u enige tijd te hebben verbleven in Kabul, maar u zei niet echt meer te weten wanneer en/of voor hoe lang dit zou geweest zijn (CGVS, 18/11/2014, p.7 en 14). Uw twijfel lijkt gezien uw eerdere verklaringen op de DVZ en voor de Britse asielinstanties niet oprecht.

Gevraagd naar de mogelijkheid om u in Kabul te vestigen verwees enkel u naar de veiligheidssituatie in Kabul (CGVS, 18/11/2014, p. 10). Rekening houdend met wat eerder in de beslissing werd gesteld kan de veiligheidssituatie in Kabul niet als belemmering voor een eventuele hervestiging binnen uw land van herkomst worden weerhouden."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat hij als man niet welkom zou zijn bij zijn zus en schoonbroer, doch er dient op gewezen dat uit de brief die hij bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 10) wel degelijk een goede familiale relatie tussen hem en zijn schoonbroer en zus blijkt. Dat zijn schoonbroer en zus zelf niet in moeilijkheden wensen te geraken door verzoekers problemen, kan, gelet op het hoger vastgestelde met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet worden aangenomen. Dat verzoeker in 2006 reeds gerepatrieerd werd naar Afghanistan, doet aan de voorgaande vaststellingen evenmin afbreuk.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER